

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 672/2016
07.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.А., због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Г.Н., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К 44/14 од 11.09.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1186/15 од 20.01.2016. године, у седници већа одржаној 07.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.А., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К 44/14 од 11.09.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1186/15 од 20.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу К 44/14 од 11.09.2015. године, ставом I, између осталих, окривљени М.А. оглашен је кривим да је у тачки 1 извршио кривично дело разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. за која му је суд утврдио казну затвора у трајању од шест година, а да је под 2 извршио кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од једне године те га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од шест година и шест месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 15.07.2013. године па до упућивања у Завод за извршење кривичне санкције, али најдуже док не истекне време трајања казне.

Окривљени М.А. обавезан је да са саоптуженима Д.К. и Г.С. суду накнади трошкове кривичног поступка и судског паушала те да оштећеном А.С. накнаде трошкове кривичног поступка, као у изреци пресуде, док је оштећени А.С. упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1186/15 од 20.01.2016. године, ставом I, усвајањем жалбе окривљеног Д.К. и његовог браниоца, окривљеног Г.С. и његовог браниоца, те браниоца окривљеног М.А., преиначана је пресуда Вишег суда у Лесковцу К 44/14 од 11.09.2015. године: у ставу I тачка 1 изреке, у делу примене кривичног закона и одлуке о казни, тако што је тај суд окривљене Д.К., Г.С. и М.А. за радње за које су оглашени кривим првостепеном пресудом правно квалификовао као кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и осудио их на казне затвора у трајању од по пет година и шест месеци у које им је урачунао време проведено у притвору, као у првостепеној пресуди, док су жалбе Вишег јавног тужиоца у Лесковцу у односу на ове окривљене у делу одлуке о казни, те жалбе окривљених Д.К. и Г.С. и њихових бранилаца и жалба браниоца окривљеног М.А. у осталом делу одбијене као неосноване и првостепена пресуда Вишег суда у Лесковцу К 44/14 од 11.09.2015. године у непреиначеном делу, у ставу I тачка 1 изреке потврђена, док су у ставу I тачка 2 изреке окривљени Д.К., Г.С. и М.А. применом члана 423. тачка 1) ЗКП ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Истом пресудом ставом II усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Лесковцу и преиначена првостепена пресуда у ставу II, у делу одлуке о кривичној санкцији тако што је окривљена М.В. за кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. у вези става 1. КЗ за које је оглашена кривом осуђена на казну затвора од четири месеца у коју јој је урачунато време проведено у притвору, као у првостепеној пресуди, док је жалба њеног браниоца одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена у ставу II у непреиначеном делу. Овом пресудом у ставу III одбијена је као неоснована жалба Вишег јавног тужиоца у Лесковцу и првостепена пресуда потврђена у ставу III изреке.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног М.А., адвокат Г.Н., на основу члана 482. и члана 483. ЗКП, поднела је захтев за заштиту законитости због повреде закона, одредаба члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП; члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, те у вези са одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев те да утврди да су Апелациони суд у Нишу и Виши суд у Лесковцу побијаним пресудама повредили кривични закон, те да наведене пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи првостепену пресуду у делу који се побија овим захтевом у погледу правне оцене дела тако што ће окривљеног ослободити оптужбе да је извршио кривично дело из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке,

на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног М.А. се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се побијане правноснажне пресуде заснивају на недозвољеном доказу – отиску газеће површине обуће – патике марке „...“ направљеном на белом папиру у службеним просторијама ОКП ПУ Л. а не у ТЦ „Р.“ у Л. у мењачници „А.“ као месту извршења дела и вршења увиђаја од стране овлашћених службених лица МУП-а РС и другим доказима који из истог проистичу.

Врховни касациони суд налази да се поднетим захтевом основано указује да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати односно на „записнику о вештачењу отисака газеће површине обуће која је пронађена и фиксирана као траг у мењачници од 17.07.2013. године и књизи увиђаја број 977/13“ који је у суштини службена белешка полицијских службеника и није подобна да буде доказ у кривичном поступку. Међутим, Врховни касациони суд налази да би, имајући у виду друге доказе изведене у законито спроведеном поступку на главном претресу наведене на страни 9 и 10 првостепене пресуде очигледно и без наведених службених белешки била донесена иста пресуда и окривљени М.А. оглашен кривим због извршеног кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ описано у ставу I тачка 1 изреке првостепене пресуде. С`тога Врховни касациони суд налази да у редовном кривичном поступку није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која би утицала на законитост првостепене и другостепене пресуде, а на коју се супротним наводима у захтеву браниоца окривљеног М.А. неосновано указује.

Такође, како је ова битна повреда истицана и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног М.А. се указује на повреду кривичног закона одредбу члана 439. тачка 2) ЗКП јер је инкриминисана делатност окривљеног М.А. погрешно квалификована применом закона који није требало применити у првостепеној пресуди као кривично дело разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. а у другостепеној као кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ а по ставу одбране окривљени је у целости требало да буде ослобођен оптужбе.

Међутим, Врховни касациони суд налази да је у погледу кривичног дела које је предмет испитивања по поднетом захтеву везано за радњу извршења у ставу I тачка 1 изреке првостепене пресуде правилно примењен закон. Наиме, из чињеничног описа дела за које је окривљени М.А. оглашен кривим у редовном кривичном поступку произлази постојање свих законом прописаних објективних

и субјективних битних обележја кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ. Суд је правилно применио кривични закон налазећи дакле, да се у радњама окривљеног М.А. стичу сва битна обележја кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, те су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Осим тога, поднетим захтевом се само нумерички истиче повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која је предвиђена као разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, али без образложења у чему се састоји иста повреда кривичног закона, те о том делу захтева овај суд није мериторно одлучивао.

Такође, захтевом се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, но наведена битна повреда одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП није предвиђена као законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, те о њој такође није мериторно одлучивано.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.